

טרור בטקסס

Category: יתרו, שמות

טרוריסט נכנס לטמפל בטקסס ולקח ארבעה בני ערובה, ביניהם את הראב"י של הקהילה. ובמקום נידח באריזונה בחור חב"ד פוגש בן-דוד אובד, שמעולם לא הכיר.

תושייה ברגע האחרון

בשבת שעברה העולם עצר את נשימתו כשטרוריסט נכנס לטמפל ולקח ארבעה בני ערובה, ביניהם את הראב"י של הקהילה. הטרוריסט החזיק את הקבוצה במשך 11 שעות עד שלבסוף הם ניצלו בניסים.

התברר שאותו פקיסטני מבריטניה, דפק על דלת בית הכנסת בשעה 10:00 בבוקר אז מתחילה התפילה וביקש להיכנס. הראב"י חשב שמדובר בחסר בית, ומאחר שבאותו בוקר בקוליוויל שבטקסס היה קר מאוד, הוא הזמין אותו להיכנס והגיש לו כוס תה.

רק כשהתחילו להתפלל הם שמעו את הקליק של הנשק שהיה לטרוריסט, ואז הם הבינו שהם בצרות.

אנשים שראו את זה בזום התקשרו מיד למשטרה ואז התחילה סאגה של 11 שעות בהם ה-FBI דיברו עם הטרוריסט בטלפון וניסו לנהל אתו משא ומתן. בין השאר הם העלו את אחיו שגר באנגליה והוא ניסה לשכנע אותו להיכנע. הוא ממש התחנן לאחיו להרפות, אבל זה לא עזר.

ארבעת היהודים השבויים ששהו בבית הכנסת, הצליחו להגיע אתו לרמה מסוימת של אמון ורצון טוב, ולאחר שש שעות הם הצליחו לשכנע אותו לשחרר את אחד השבויים.

בהמשך הערב הם התקרבו יותר ויותר לכיוון אחת היציאות, במיוחד כששליח הביא את הפיצה למקום. לקראת השעה תשע בערב הפקיסטני התחיל לאבד סבלנות. הוא שאל את הראב"י האם יש להם איזה שהוא מיץ פירות במקום, והראב"י הביא לו כוס שתיה. ואז, תוך כדי שהטרוריסט ניהל ויכוח עם אנשי ה-FBI, הוא איבד את שלוותו והורה להם לרדת על הברכיים.

באותו רגע הראב"י שם לב שהנשק בידיו של הטרוריסט, נמצא בתנוחה לא נוחה עבורו. הוא סימן לשני החבר'ה האחרים לברוח ובאותה שניה הוא הרים כיסא וזרק עליו בכל כוחו. השניים ברחו והראב"י עזב אחרון.

זה לא שמישהו שיחרר או הציל אותם, אלא הם עצמם הצליחו להימלט מהמקום לפני שהטרוריסט הספיק לירות בהם. דקות אחר כך נכנסו אנשי הביטחון וירו בו.

משה ניצל מ'חרב פרעה'

הסיפור הזה מגדיר את מאמר חז"ל "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים" (ברכות י, א).

המעניין הוא, שהמקור למאמר חז"ל זה הוא בפרשתנו. מיד בתחילת הפרשה אנו קוראים על יתרו ששמע על כל הניסים שקרו לעם ישראל ביציאת מצרים. הוא מחליט לקחת את בתו ציפורה, אשתו של משה ואת שני בניה למדבר, כדי להביא אותם אל משה רבנו.

כדי להבין מה קרה פה, צריך ללכת קצת אחורה. בפרשת שמות מסופר איך שמשה הצעיר יוצא מבית המלכות שבו הוא גדל לראות בשלום אחיו.

הוא רואה לפניו נוגש מצרי מכה איש עברי מאחיו ורוצה להרוג אותו. משה מתערב, הורג את המצרי וטומן אותו בחול. מיד למחרת מישהו הלשין על משה לממשלה, ופרעה הוציא גזר דין מוות על משה שנמלט למדין. שם ליד הבאר, הוא פגש את בנות יתרו ובסוף הוא התחתן עם צפורה בתו של יתרו.

שנים מאוחר יותר, הקב"ה התגלה אליו בסנה הבוער ואמר לו שילך למצרים כדי לגאול את עם ישראל, ומשה לקח את אשתו ושני בניו על החמור למצרים.

בדרך למצרים פגש אותו אהרן אחיו "ואמר לו מי הם הללו, אמר לו זו אשתי שנשאתי במדין ואלו בני, אמר לו והיכן אתה מוליכן, אמר לו למצרים, אמר לו על הראשונים אנו מצטערין, ואתה בא להוסיף עליהם, אמר לה לכי אל בית אביך, נטלה שני בניה והלכה לה" (יתרו י"ח, ב רש"י).

עכשיו כשעם ישראל כבר יצא ממצרים והתרחש נס קריעת ים סוף, יתרו החליט שהגיע הזמן לאחד את המשפחה. הוא לקח את בתו ציפורה אשת משה ושני בניה אל המדבר.

זה מה שהתורה מספרת לנו בפסוקים הראשונים של הפרשה, וכשמגיעים לבנים התורה אומרת "ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכר"ה". לבן הבכור משה קרא בשם גרשום כי הוא היה 'גר', אדם זר כשהוא הגיע למדין.

השם של בנו גרשום תמיד יזכיר לו שהייתה לו התחלה די צנועה, ושהוא לעולם לא ישכח איך הכול התחיל. הפסוק הבא אומר "ושם האחד אליעזר כי אלוקי אבי בעזרי ויצילני מחרב פרעה". בשם של בנו השני משה חוזר לאותו אירוע שפרעה רצה להרוג אותו, אז ניצל מידי וברח למדין.

שואלים חז"ל מדוע התורה כותבת ויצילני "מחרב" פרעה, ולא "ויצילני מפרעה"? הם עונים על כך: "אפילו חרב על צוואר האדם, הקב"ה מצילו, הוא שמשה אומר ויצילני מחרב פרעה [מיד פרעה] אין כתיב כאן אלא מחרב פרעה, ללמדך שאפילו חרב חדה נתונה על צווארו, הקב"ה

מצילו הימנה" (ירושלמי ע"ז ג, א).

מהלשון "מחרב פרעה" לומדים חז"ל שכבר הניפו עליו את החרב כדי להורגו, ובכל זאת הוא הצליח להינצל מידיו, ולכן הוא קרא לבנו אלי-עזר, שה' עזר לו להינצל. זהו המסר של השם 'אליעזר'.

הג'ינג'י מאריזונה

אני רוצה לחלוק אתכם סיפור שקרה בקיץ האחרון שיסביר מהו המסר של השם "גרשום". בשנות הארבעים של המאה הקודמת הרבי הנהיג שתלמידי ישיבות חב"ד המבוגרים ייסעו בחודשי הקיץ לערים נדחות כדי לחפש יהודים.

בקיץ האחרון שני בחורים נסעו לאריזונה, למקום שאין בו בית חב"ד או שום מוסד יהודי אחר כדי לחפש יהודים. מיד ביום הראשון הם החליטו ללכת לקניון המקומי שם הם קיוו למצוא מישהו.

בעשרות השנים האחרונות ישנם הרבה ישראלים צעירים שמפעילים 'עגלות'. מדובר בדוכני מכירה על גלגלים שאפשר לנייד אותם ממקום למקום, בהם הם מוכרים מוצרי קוסמטיקה טבעיים, מוצרי ים המלח (שיוצרו בסיקון) מוצרי אופנה וכו'. כמעט בכל קניון בארצות הברית אפשר לפגוש את הצעירים הללו.

אותם בחורים הלכו לקניון ופגשו שם ישראלים. אחד מהשניים ניגש לבחור ג'ינג'י והציע לו להניח תפילין. הוא ענה: "תודה, אני מניח כל יום", אבל הוסיף: "אני רוצה להתקין מזוזות בדירה שלי ואשמח לקבל את עזרתך".

הם החליפו מספרי טלפון, והחב"דניק סיכם שהוא יתקשר אליו מחר כדי לקבוע פגישה. למחרת הוא מנסה להתקשר לג'ינג'י אבל הוא לא עונה. עוברים כמה ימים, הוא שוב מנסה להתקשר אבל גם הפעם אין תגובה. כך עברו כמעט שלשה שבועות.

ביום האחרון לשהותו בעיר, לפני שהוא חזר לניו-יורק הבחור החליט לנסות שוב, אולי בכל זאת יצליח לתפוס אותו. הפעם מיודענו ענה לו וסיפר שהוא היה מחוץ לעיר ורק אתמול חזר. "אשמח אם תבוא לביתי", אמר.

החב"דניק לא בזבז זמן והגיע מיד עם המזוזות. הם קבעו את המזוזות וישבו קצת לדבר. בין הדברים הג'ינג'י אמר לו: "גם לי יש איזה קשר משפחתי לחב"ד". שואל אותו החב"דניק מה הקשר, ואז הוא ענה שחלק גדול מהמשפחה של הסבתא שלו הם חב"דניקים. שאל אותו הבחור מה שם המשפחה שלו?

לתדהמתו הרבה, הוא נקב בשם משפחה של הסבא של הבחור החב"דניק מתברר שהבחור

והג'ינג'י חולקים את אותו סבא רבא!

בתחילה הג'ינג'י לא האמין לו, אבל כשהוא הראה לו תמונות וכו' ואמר לו שהוא מכיר את הסבתא והסבא שלו וכו', אז נפתחו הלבבות.

מתברר שהג'ינג'י הזה גדל בתור ילד צעיר בבני ברק ונפלט מהמוסדות. הוא לא הצליח בלימודים ולא הסתדר עם ההורים ובגיל 13 עבר לגור אצל הדוד ומשם הדרך לרחוב הייתה קצרה ביותר.

היום הוא בן 25 ומוכר בקניון בחור נידח באריזונה. מאז אותו הקיץ התחיל קשר בין שני הבני-דודים שמעולם לא הכירו ולא ידעו אחד על השני דבר.

חיבה מיוחדת ליהודים שבמרחקים

הסיפור הזה מסמל את שם הבן הבכור של משה, גרשום: "כי אמר גר הייתי בארץ נוכריה". גר פירושו זר. מתגלגל לו בחור יהודי בארץ נוכריה במקום שאין שם שום סממן יהודי, ואז הרבי שולח חסיד לחפש יהודים. ואת מי הוא מוצא? את הבן דוד שלו!

המדרש אומר "חביבים הגרים, שכל הנביאים קראו עצמן גרים, אברהם גר ותושב, משה גר הייתי, דוד אמר כי גר אנכי עמך, גר אנכי בארץ, אבותינו קראו עצמן גרים אנחנו לפניך" (משנת רבי אליעזר פרק טז).

הרבי חיבב את ה'גרים', את אותם יהודים אבודים שמתגוללים במקומות זרים ומנותקים מכל דבר של יהדות. הוא שולח את השלוחים ללכת לחפש את ה'גרים' היהודיים ולהחזיר אותם הביתה לחיק היהדות.

אם אנחנו נעסוק ב'גרשום' בלמצוא את אותם גרים, אז נזכה "לאליעזר", שיהיה אלוקי אבי בעזרי.